

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 211/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDAKOVANÉ], proti vyhláške Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 77/2020, zverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, vydanou 31. decembra 2020, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva slobodne prejavovať svoje náboženstvo alebo vieru podľa čl. 24 ods. 2 ústavy, ako aj slobody myslenia, svedomia a náboženstva podľa čl. 9 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) č. 77/2020, zverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, Ročník 30, Čiastka 38, vydanéj 31. decembra 2020, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí (ďalej len „vyhláška ÚVZ č. 77/2020“). Navrhuje, aby ústavný súd zakázal úradu verejného zdravotníctva pokračovať v porušovaní označených práv a slobôd sťažovateľky a aby mu prikázal obnoviť stav pred porušením označených práv a slobôd sťažovateľky. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť vyhlášky ÚVZ č. 77/2020.

2. Úrad verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej aj „zákon č. 355/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane zdravia) z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 vydal podľa § 59b zákona č. 355/2007 Z. z. vyhlášku ÚVZ č. 77/2020, ktorou nariadil podľa § 48 ods. 4 písm. a), d), e), r), w), x), y) a z) zákona č. 355/2007 Z. z. viacero opatrení pri ohrození verejného zdravia, medzi ktoré patrí aj zákaz všetkým fyzickým osobám, fyzickým osobám – podnikateľom a právnickým osobám usporadúvať hromadné podujatia športovej, kultúrnej, zábavnej, spoločenskej či inej povahy s tým, že zákaz podľa § 4 ods. 1 vyhlášky ÚVZ č. 77/2020 sa nevzťahuje na typy hromadných podujatí uvedených v § 4 ods. 2 vyhlášky ÚVZ č. 77/2020. Vyhláška ÚVZ č. 77/2020 je účinná od 1. januára 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že je fyzickou osobou katolíckeho vierovyznania, členkou (bližšie neoznačenej) cirkvi, ktorá je založená na viere v reálnu prítomnosť Boha v Eucharistii. Porušenie práv a slobôd označených v bode 1 vyhláškou ÚVZ č. 77/2020 odôvodňuje tým, že zákazom usporadúvania bohoslužieb jej bola odopretá možnosť zúčastniť sa bohoslužieb, možnosť prijať Sviatosť oltárnu, ako aj možnosť spovede – osobného rozhovoru s kňazom spojeného s osobným vyznávaním spáchaného zla, ľútosťou a odpustením vín, prostredníctvom ktorej dovtedy sťažovateľka dostávala vnútornú istotu, že Boh jej odpustil jej viny, pričom dostala silu stáť sa lepšou a vykonať pokánie. Druhú a tretiu z uvedených možností nemožno nahradiť prostredníctvom televíznych alebo rozhlasových prijímačov. Sťažovateľka argumentuje, že dosiaľ nebolo preukázané, že by bohoslužby usporadúvané v kostoloch patrili medzi ohniská nákazy ochorenia COVID-19, že cirkvi pôsobiace v Slovenskej republike na účel zabránenia šíreniu ochorenia COVID-19 prijali všetky potrebné hygienické opatrenia, že uvedený zákaz sa nedotkol nákupov v predajniach potravín v rozsahu uspokojenia nevyhnutných životných potrieb.

4. Na podporu uvedených argumentov sťažovateľka poukazuje na rozhodnutie nemeckého Spolkového ústavného súdu v obdobnom prípade (BVerfG, rozhodnutie 2. komory prvého senátu z 29. apríla 2020 – 1 BvQ 44/20 – Rn. 1-19,,), z ktorého cituje, že *„Výkon zákazu zhromaždení v kostoloch, mešitách a synagógach, ako aj zákazu zhromaždení iných náboženských spoločenstiev pre spoločné náboženské praktiky v zmysle § 1 ods. 5 veta 1 číslo 3 dolnosaského nariadenia o ochrane pred novými infekciami vírusom Corona zo 17. apríla 2020 v znení neskorších predpisov vyhlášky z 24. apríla 2020 je dočasne pozastavený, pokiaľ je vylúčené umožnenie výnimiek zo zákazu uplatňovania v jednotlivých prípadoch.“* V tomto prípade podalo návrh na predbežné opatrenie moslimské združenie, ktoré požiadalo o výnimočné povolenie zhromažďovať sa v mešitách na piatkové modlitby počas ramadánu. Združenie poukázalo na to, že príslušné dolnosaské nariadenia už umožňovali opätovné otvorenie obchodov. Súd dokonca poznamenal, že riziko infekcie môže byť väčšie na náboženských zhromaždeniach ako v obchodoch, ale dospel k záveru, že za súčasnej situácie bol úplný zákaz náboženských zhromaždení neprimeraný. Orgány namiesto toho museli povoliť individuálne výnimky, aj keď mohli takéto povolenie kvalifikovať nariadením preventívnych opatrení (masky na tvár, opatrenia na distancovanie atď.).» Okrem toho, «v prípade ROMAN CATHOLIC DIOCESE OF BROOKLYN, NEW YORK v. ANDREW M. CUOMO, GOVERNOR OF NEW YORK, Najvyšší súd USA 25. novembra 2020 rozhodol, že obmedzenia na 10 osôb / 25 osôb (podľa zóny) v chrámoch predstavujú neprípustný zásah do náboženskej slobody. Podľa súdu „Neexistuje žiadna pochybnosť, že napadnuté

obmedzenia, ak sa budú uplatňovať, spôsobia nenapraviteľnú ujmu. Strata slobôd podľa prvého dodatku, dokonca minimálne časové obdobie, nepochybne predstavuje nenapraviteľné zranenie.“ Elrod v. Burns, 427 U. S. 347, 373 (1976). (stanovisko k pluralite). Ak sa ku každej bohoslužbe umožní účasť iba 10 ľuďom, veľká väčšina tých, ktorí sa chcú zúčastniť omše v nedeľu alebo bohoslužby v synagóge na Šabat, nebudú mať prístup. A hoci tí, ktorí sú vyradení, môžu byť v niektorých prípadoch schopní sledovať bohoslužby v televízii, účasť na dialku nie je to isté ako účasť osobná. Katolíci, ktorí doma sledujú omšu, nemôžu prijímať prijímanie a v ortodoxnej židovskej viere sú dôležité náboženské tradície, ktoré si vyžadujú osobnú účasť.».

5. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok konania podľa čl. 127 ústavy sťažovateľka poukazuje na to, že vyhláška ÚVZ č. 77/2020 je stále účinná a že nemôže byť napadnutá žalobou v správnom súdnom konaní a že o ochrane práv a slobôd označených v bode 1 nerozhoduje iný súd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky – fyzickej osoby o porušení slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ods. 1 ústavy, práva slobodne prejavovať svoje náboženstvo alebo vieru podľa čl. 24 ods. 2 ústavy, ako aj slobody myslenia, svedomia a náboženstva podľa čl. 9 ods. 1 a 2 dohovoru vyhláškou ÚVZ č. 77/2020, ktorá v § 4 ods. 1 zakazuje všetkým fyzickým osobám, fyzickým osobám – podnikateľom a právnickým osobám usporadúvať hromadné podujatia športovej, kultúrnej, zábavnej, spoločenskej či inej povahy.

7. Podľa čl. 123 ústavy ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi.

8. Podľa § 5 ods. 1 a 2 zákona o ochrane zdravia Úrad verejného zdravotníctva je rozpočtová organizácia štátu s pôsobnosťou pre územie Slovenskej republiky, pričom tento úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá hlavný hygienik, ktorého vymenúva a odvoláva na návrh ministra zdravotníctva vedúci služobného úradu ministerstva zdravotníctva.

9. K povahe tohto subjektu ústavný súd dodáva, že pojem „rozpočtová organizácia štátu“ znamená spôsob financovania a iné okolnosti, ktoré nie sú pre riešenie problematiky podstatné. Zároveň však ide o „úrad“, teda orgán štátnej správy, ktorý je zriadený zákonom [aj keď nie je ústredným orgánom štátnej správy, keďže tak nie je označený v § 21 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“)]. Je teda vybavený právomocou na vydávanie právnych aktov, a to pokiaľ ide o vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov, na základe čl. 123 ústavy (vydáva ich len na základe zákonov a v ich medziach, pričom z hľadiska označeného ustanovenia ide o „iný“ orgán štátnej správy, teda iný než ministerstvo).

9.1 Z pohľadu správneho súdnictva je úrad verejného zdravotníctva podľa § 4 písm. a) Správneho súdneho poriadku orgánom verejnej správy, konkrétne špecializovaným dekoncentrovaným orgánom štátnej správy, a jeho vyhlášky možno považovať za všeobecne záväzné právne predpisy v zmysle čl. 123 ústavy.

10. Podľa § 59b ods. 1 zákona o ochrane zdravia ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva [§ 4 ods. 1 písm. g)], úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom. Podľa § 59b ods. 3 zákona o ochrane zdravia všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

10.1. K povahe takto vydávaných vyhlášok týkajúcich sa (aktuálnej) pandemickej situácie vyvolanej vírusom COVID-19, a to aj v kontexte ich posudzovania ústavným súdom, je potrebné uviesť, že právny akt, v ktorého texte je obsiahnutá právna norma, je právnym predpisom. Prívlastok „všeobecne záväzný“ je v takej definícii implicitne zabudovaný, keďže každá právna norma (a teda aj právny predpis, ktorého je obsahom) je vybavená v rozsahu svojej vecnej, personálnej, územnej a časovej pôsobnosti (závislej od pôsobnosti orgánu, ktorý právny predpis vydal) atribútom všeobecnej záväznosti – je totiž normou právnou (nie napr. výlučne morálnou alebo etickou). Pojem všeobecne záväzný právny predpis je však súčasťou ako ústavnej (pre tento prípad relevantné ustanovenie čl. 123 ústavy), ako aj zákonnej terminológie [z hľadiska systematiky primárne § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (ďalej len „zákon o zbierke zákonov“)].

10.2. Ústava neobsahuje úpravu toho, čo môže byť predmetom úpravy, resp. obsahom všeobecne záväzného právneho predpisu. Pokiaľ ide o zákonnú úpravu obsahu právneho predpisu, zákon o zbierke zákonov vo vzťahu k tejto otázke v § 4 len rámcovo uvádza, že právny predpis musí obsahovať ustanovenia s normatívnym obsahom (bez ustanovenia exkluzivity takých ustanovení a bez bližšej špecifikácie toho, čo znamená „normatívny obsah“). Pri možnej rôznosti interpretácie tohto pojmu (jeho jednotlivých aspektov) a rôznorodosti právnych úprav nepochybne platí všeobecný interpretačný princíp prednosti osobitného predpisu (*lex specialis derogat legi generali*). V dôsledku toho neznamená odlišná úprava na úrovni zákona (s konkrétnym predmetom úpravy) automaticky prednosť zákona o zbierke zákonov (práve naopak), aj keď pri samotnej tvorbe právneho predpisu by mal byť postup podľa zákona o zbierke zákonov dodržaný. Platí tiež, že vzájomný nesúlad zákonov ako právnych predpisov rovnakej právnej sily nevyvoláva možnosť vyslovenia ich nesúladu ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy.

10.3. Normatívne ustanovenia právnych predpisov (ako to zodpovedá aj legislatívnej realite) sa nemusia vždy týkať všetkých prípadov rovnakého druhu a neurčitého počtu v najvšeobecnejšom zmysle takej formulácie, aj keď ide o ich bazálnu charakteristiku. V množstve prípadov sa úprava právneho predpisu (resp. v jeho rámci niektorej jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia) týka určitej konkrétnej udalosti, jednotlivu určeného subjektu, časového pásma alebo konkrétneho dátumu a takto špecifikovaných právnych vzťahov (napríklad bez úplného pomenovania – zákony

o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave alebo o meste Košice, o Slovenskej akadémii vied, o Špecializovanom trestnom súde, aktuálne napríklad zákony o mimoriadnych opatreniach v zdravotníctve, justícii alebo vo finančnej oblasti v súvislosti s chorobou COVID-19). V takto vecne vymedzenom rozsahu sa však uplatňuje aj normatívny aspekt týkajúci sa priebežného „fungovania“ dotknutej inštitúcie, inštitucionálnej sféry a/alebo časového pásma, teda nie neurčitého počtu inštitúcií, inštitucionálnych sfér, resp. časových pásiem. Typickým „vnútropredpisovým“ príkladom takej úpravy sú prechodné ustanovenia, ktoré v právnych predpisoch štandardne riešia intertemporálnu otázku podoby upravovaných právnych vzťahov k určitému konkrétnemu dátumu, pre dotknutú kategóriu právnych vzťahov však majú aj nepochybný normatívny aspekt. Hraničnú líniu prípustnosti integrácie individuálneho prvku do právneho predpisu možno rámcovo (a nie vyčerpávajúco) načrtnúť ako neprekročenie hranice ústavne (a v nadväznosti na to zákonne) upravenej pôsobnosti orgánov verejnej moci, ktorá je výlučne orientovaná na vydávanie individuálnych právnych aktov (napríklad a typicky rozhodovanie súdov podľa čl. 142 ods. 1, v kontexte čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy).

10.4. Právny predpis, resp. jeho úprava teda môže zahŕňať okrem normatívneho prvku aj prvok individuálny – obsahovo potom ide o hybridný právny akt. Individuálny prvok môže byť viac či menej výrazný, dokonca dominantný, stále však pôjde o právny predpis. Opäť typickým príkladom je zákon o štátnom rozpočte na (každý) jednotlivý kalendárny rok, ktorý by bolo možné (pri jednostrannom pohľade) definovať aj ako individuálny právny (správny) akt – rozhodujúca je však nespochybniteľná forma tohto aktu ako zákona. Platný a účinný všeobecne záväzný právny predpis (obsahovo) hybridného charakteru vyvoláva ním upravené právne účinky a ústavne generovaná nemožnosť takeého riešenia by pre právny predpis vydaný v právomoci konkrétneho orgánu na jeho vydanie musela (následne) vyplývať z derogačného nálezu ústavného súdu v zmysle čl. 125 ods. 3 ústavy (inak platí prezumpcia súladu právnych predpisov rôznej právnej sily).

10.5. Pri takto charakterizovanom (podľa svojej povahy verejnoprávnom) vymedzení právnych aktov a ich účinkov (so zameraním na normatívne právne akty) nie je možné uplatniť súkromnoprávny aspekt posudzovania právnych úkonov podľa (predpokladanej) vôle konajúceho, s možným záverom o platnosti zastretého právneho úkonu namiesto úkonu zastieracieho (§ 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý by mohol diskvalifikovať „simuláciu“ pri zmene zákona o ochrane zdravia zákonom č. 286/2020 Z. z. s účinnosťou od 14. októbra 2020 (novoustanovujúcu oproti dovtedajšiemu právnomu stavu formu dotknutých opatrení ako vyhlášok – k tomu pozri bod 20.7 tohto odôvodnenia *in fine*). Forma právneho aktu (ako právneho predpisu) bola bez výkladových pochybností zákonodarcom určená a práve tá je v relevantnom kontexte rozhodujúca (ako však už bolo uvedené, ani z obsahového hľadiska nie je vylúčené zahrnutie do úpravy právneho predpisu aj individuálneho prvku). Zásadné rozlíšenie právnych aktov (v posudzovanom prípade normatívnych právnych aktov, resp. právnych predpisov) a právnych úkonov sa javí pre systematiku právneho poriadku a výkladu práva ako bazálne.

10.6. Možno dodať, že ústava nepredpisuje ani jednotný systém vyhlasovania všeobecne právnych predpisov, ustanovuje len potrebu úpravy spôsobu takeého vyhlasovania zákonom (čl. 87 ods. 4, resp. čl. 123 ústavy).

10.7. V rámci týchto záverov je potrebné nazerať aj na splnomocňovaciu (delegačnú) úpravu podľa § 59b zákona o ochrane zdravia, vychádzajúcu z rámcového vymedzenia opatrení

na predchádzanie ochoreniam, resp. pri ohrození verejného zdravia, ustanoveného v § 12 a § 48 ods. 4 tohto zákona, ktoré nariaďuje a ich zákonnú úpravu v podrobnostiach upresňuje (aj) úrad verejného zdravotníctva, ak je tieto opatrenia potrebné nariadiť na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb (teda nie ak sa nariaďujú jednotlivu určenej osobe alebo osobám, keď budú mať povahu individuálneho právneho aktu). Takto je aj zákonom obsahovo vymedzený normatívny prvok dotknutých právnych aktov (aj keď sa, tie ktoré sú dotknuté prejednávanej návrhom, týkajú konkrétnej pandemickej situácie, v iných možných prípadoch konkrétnej situácie ohrozenia verejného zdravia alebo predchádzania konkrétnemu ochoreniu). Zároveň ich, čo je primárne neopomenuteľné, zákonná úprava považuje za všeobecne záväzné právne predpisy. Preto nimi vyvolané právne účinky úpravy môžu okrem zmeny zákona samotným zákonodarcom pominúť len vyhlásením derogačného nálezu ústavného súdu vo vzťahu k § 59b zákona o ochrane zdravia, k čomu aktuálne nedošlo. Odlišná bola situácia pred prijatím zmeny zákona o ochrane zdravia zákonom č. 286/2020 Z. z. s účinnosťou od 14. októbra 2020, keď zákonná úprava povahy opatrení úradu verejného zdravotníctva absentovala. Preto uvedenú otázku riešil výklad ústavného súdu v rozhodnutiach o ústavných sťažnostiach, vyznievajúci v tom zmysle, že ide o hybridný právny, a to správny akt (s normatívnym aj individuálnym prvkom z hľadiska predmetu úpravy, resp. obsahu, avšak nevydaný vo forme právneho predpisu). Taký akt (opatrenie) bolo možné napadnúť žalobou v správnom súdnom konaní, v konaní pred ústavným súdom potom až rozhodnutie správneho súdu ústavnou sťažnosťou. Od 14. októbra 2020 je však súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky aktuálne účinné ustanovenie § 59b zákona o ochrane zdravia.

11. Na vyhlášky úradu verejného zdravotníctva teda treba nateraz nazerať ako na všeobecne záväzné právne predpisy v zmysle čl. 123 ústavy vydávané na základe špeciálneho delegačného ustanovenia zákona o ochrane zdravia, a preto je ich preskúmanie v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vylúčené (podrobnejšie nasledujúci bod tohto odôvodnenia). Prieskum právnych predpisov ústavným súdom je exkluzívne vyhradený konaniu podľa čl. 125 ústavy, keď podľa ods. 1 písm. b) tohto ustanovenia ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti vysloviť, že k porušeniu základného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (III. ÚS 18/2002, IV. ÚS 25/2011).

13. Z uvedeného vyplýva, rovnako ako v prípade namietaných uznesení vlády Slovenskej republiky, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc a v kontexte argumentácie sťažovateľky (fyzickej osoby) rozhodnúť, či všeobecne záväzné právne predpisy vydané úradom verejného zdravotníctva sú alebo nie sú v súlade

s ústavou. Keďže senát ústavného súdu nedisponuje takou právomocou, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (k tomu aj bod 15 tohto odôvodnenia, s reflexiou na právomoc ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov).

14. Zostáva otázkou (ktorú nemôže senát ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti autoritatívne zodpovedať), či v prípade podania návrhu na vyslovenie nesúladu uvedených právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy oprávnenými subjektmi v zmysle § 74 zákona o ústavnom súde (ktorými sú najmenej pätina poslancov národnej rady, prezident, vláda, súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor, predseda súdnej rady, ak ide o právny predpis týkajúci sa výkonu súdnictva, verejný ochranca práv, ak ďalšie uplatňovanie právneho predpisu môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom) by ústavný súd pristúpil k prieskumu ich súladu s referenčnými všeobecne záväznými právnymi predpismi vzhľadom na skutočnosť, že úrad verejného zdravotníctva nepatrí medzi ústredné orgány štátnej správy vymenované v zákone č. 575/2001 Z. z. Možnému riešeniu uvedenej otázky plénom ústavného súdu však napovedá jeho doterajšia rozhodovacia prax. Konkrétne ide o nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/2014, v ktorom ústavný súd podrobil prieskumu vyhlášku Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, ktorý rovnako nemožno formálne považovať za ostatný ústredný orgán štátnej správy v zmysle zákona č. 575/2001 Z. z. Ústavný súd v uvedenom náleze konštatoval, že by bolo v rozpore s úmyslom ústavodarcu zveriť ústavnému súdu právomoci negatívneho zákonodarcu vo vzťahu k normatívnym právnym aktom prijímaným orgánmi verejnej moci od zákonodarného zboru až po miestne orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy, ak by iba pre zákonné neoznačenie určitého orgánu štátnej správy ako ústredného orgánu štátnej správy alebo miestneho orgánu štátnej správy (navyše ak na základe zákonného vymedzenia jeho postavenia, pôsobnosti a právomoci materiálne plní tento úlohy ústredného orgánu pre konkrétnu oblasť štátnej správy) boli všeobecne záväzné právne predpisy prijímané týmto „neoznačeným“ orgánom štátnej správy vyňaté z preskúmvacej právomoci ústavného súdu v zmysle čl. 125 ústavy. Navyše, je potrebné v tejto súvislosti a pri vysporiadavaní sa s nastolenou otázkou prihliadať aj na čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd súdny orgán ochrany ústavnosti.

15. Navyše, vychádzajúc z uvedeného, ako aj s poukazom na § 4 vyhlášky ÚVZ č. 77/2020, ústavný súd konštatuje, že samotná sťažovateľka ako členka (bližšie neoznačenej) cirkvi nemohla byť vyhláškou ÚVZ č. 77/2020 priamo dotknutá na svojich právach označených v bode 1 tohto uznesenia, hoci sa tak nesporne cítiť mohla. Dotknutou osobou v zmysle príslušných už citovaných právnych predpisov v danom prípade však mohla byť cirkev (ako právnická osobami dobrovoľne združujúca osoby rovnakej náboženskej viery v organizácii utvorenej podľa príslušnosti k náboženskej viere na základe vnútorných predpisov príslušnej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti – § 1 a § 3 zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov), ktorej je sťažovateľka členkou.

16. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu